

En defensa de la Democràcia

Catalunya passa, en aquests moments, un dels períodes més crítics de la seva història política.

Moments en què són posats a prova, la nostra vitalitat i també la nostra serenitat. Nosaltres tenim dit des d'aquestes columnes que la prova més gran que Catalunya pot donar de la seva civilitat i cultura és de no fer cas dels insults barroers i les imbecilitats que tan gentilment ens dediquen els cavernaris de l'altra banda de l'Ebre.

Avui, més que mai, tota aquella fraseologia que va crear la monarquia per tal de combatre les coses de Catalunya, és als llavis d'aquesta gent inculta i pedant, la majoria d'ells legionaris d'Albinyana, que junt amb els carlins despistats i expistolers del Lliure, ens mostren ben palesament el camí que hi ha per a fer, sinó volem veure compromesa la victòria assolida per la democràcia el 14 d'abril de l'any passat.

Malgrat, però, la nostra serenitat, de seguir les coses com fins ara, tinc la seguretat faríem un flac servei a Catalunya, si no aixequéssim la nostra veu per tal de foragitar de l'ambient les injúries barroeres que ens són adreçades, des dels portantveus de la majoria dels medis madrilenys.

Avui, no és ja tant sols el clown Royo Villanova qui ens diverteix amb els seus vituperis, puix a més de tots els cavernícoles, i tot el que hi ha al país de més envilit i deshonrat, han pres desenfrenada ofensiva contra Catalunya, la majoria de les "fuerzas vivas" de la messeta, ajudades per la premsa envilida del contrabandista March.

Tanmateix és ben estrany, com els diputats catalans, no se'ls ha acudit mai el preguntar-los en ple Parlament, si ells vertaderament, són mereixedors de l'autonomia i la llibertat, que fa segles gaudeixen.

Diem això, perquè una simple comparança entre els seus fets i els nostres, hom pot constatar amb força eloqüència, qui és més digne de viure un règim de llibertat.

Si els nostres enemics es miresin en els espills dels innombrables Arnedos i Castilblancos, que malhauradament hi ha encara dins de casa seva, potser s'adonarien els fóra més beneficiós fer-se dignes de

la llibertat que ells gaudeixen, en lloc de voler-nos esclavitzar més a nosaltres.

Es incomprensible i colpidor alhora, que els enemics de les nostres llibertats, esgrimeixin armes tan poc nobles i de tan baixos instints. Fa uns dies—pocs—que un rotatiu madrileny es preguntava si era arribada l'hora que s'impedís als diputats catalans transitar tranquil·lament pels carrers madrilenys, a l'ensens que exitava a la guerra civil contra Catalunya.

Els homes de la República deuen imposar-se per tal de no deixar prosperar aquestes infamants campanyes, puix l'atemptat covard de què ha estat víctima l'estimadíssim Ventura Gassol, no ha estat més que el fruit d'aquesta política de matonisme.

Aquests nobles, valents de prostíbul, sabien que en inferir un greu a Gassol, atemptaven covardament i indirectament contra el President de Catalunya, contra el venerable Macià, puix que és a qui Gassol, materialment representa.

Catalunya deu exigir que l'atemptat comès contra un català de tan alta gerarquia nacionalista, no quedi sense el degut escarment.

Deu castigar-se severament els òrgans infamants que indueixen al delictes, puix que aquests degenerats han exaltat l'atemptat personal des de les planes dels seus diaris.

Sembla talment com si les autoritats republicanes, sentin temença quan es tracta de sancionar un delictes contra la República, si aquest ha estat comès per gent de dreta.

Quantes vegades—ai las—per motius menys greus, s'han exportat a la Guinea, treballadors atolondrats per la misèria, bons republicans, pel sol fet d'haver-los trobat al carrer amb una bandera vermella.

Pel que es veu, però, tota la colla de covards, educats a l'escola d'Albinyana i Primo de Rivera, com la majoria d'ells són de sang blava, no mereixen altre càstic que un arrest de quatre dies, i encar amb tota comoditat, o bé una multa de cent pessetes, per tal que a l'endemà puguin continuar torpedejant la República.

JOAN DE BLANCAFORT

Desde la Rambla

Puig y Ferrater

Barna., 7. — La calificación lanzada por Puig y Ferrater al señor Royo Vilanova, al discutirse uno de sus votos particulares, habrá dado a conocer a la inmensa mayoría de los españoles el nombre de este catalán de cepa, hijo ilustre de un pueblecito llamado La Selva del Campo, y que significa uno de los más altos valores de la intelectualidad catalana.

Desde el comienzo de actuación de estas Cortes, asiste a las sesiones Puig y Ferrater con una constancia digna de su probidad. El glorioso y hondo dramaturgo de "La dama enamorada" y "El gran alejo", el traductor de Gorki; el poeta, el periodista, pertenece a la minoría de la Esquerra, y cumple su misión patrióticamente. Su misión, que es observar, oír, ver, comprender y tomar nota. Y, desde luego, votar y callar. Porque Puig y Ferrater será el cronista catalán de estas Cortes Constituyentes.

Pero he aquí que lo insospechado le ha hecho aparecer atrevido y vehemente, como hombre de difícil freno para dominar sus exaltaciones.

La reorganització ferroviària dels Estats Units

Informen de Nova York, que el Govern nord-americà en vista del dèficit continu en els balanços de les Companyies ferroviàries — que avui ni sisquera poden reunir la suficient quantitat per a satisfer els interessos dels seus emprèstits — pensa col·laborar en la comissió interestatal per a acometre mesures radicals de reorganització. Entre altres coses, es pensa concedir a les Companyies facilitats en els impostos, reunir les nombroses línies destacades en varis sistemes grans i retirar el material rondant, antiquat, reemplaçant-lo per altre més modern, a l'ensens que es redueixen les despeses de reparació i manteniment.

La notícia té un relleu enorme, donats els quantiosíssims interessos afectats i revela la magnitud de la crisi que sofreix Nord-amèrica.

No le equivoquen su carácter los que le juzguen por la interrupción. A pesar de ella, Puig y Ferrater, normalmente, es la serenidad, la prudencia, la paciencia y la voluntad en un solo hombre. Sin embargo, del agua mansa nos libre Dios. A los que le conocemos desde muchos años y confiamos en su preciosa amistad no nos sorprende lo ocurrido. Puig y Ferrater es ante todo honrado, intachable, sincero consigo mismo.

Precisamente acaba de ser nombrado Puig y Ferrater director del semanario "La Campana de Gràcia", de riquísima tradición liberal y el más antiguo periódico que se publica escrito en catalán, entre todos los actuales. En el último número Puig y Ferrater editó un artículo que va a ser el prólogo de sus impresiones parlamentarias. Anuncia que en el número próximo trazará la silueta del diputado que más se distingue en estos días por sus ataques al Estatuto. Ya no es ninguna sorpresa saber quien será el favorecido.

JOAQUIN MONTANER
(De "El Sol", de Madrid).

Pèrdues angleses a Ceylan

Les grans explotacions angleses de te, cacau i sucre a l'illa de Ceylan han liquidat la collita del present any amb pèrdues, cas que registren per primera vegada, puix que fins ara anualment obtenien ganàncies i fins 1929 repartiren dividends mai inferiors a un 15 per 100.

Aquesta excepcional situació de pèrdua, es deu no solament a la reducció de les collites, sinó també a què el laboreig es féu amb alts jornals i, sobretot, a què els preus han baixat a tipus ruinosos.

El te que es venia a Ceylan en 1930 a un promig de 16'20 es ven ara a 12'80 i el cacau de 49'30 ha baixat a 42'60.

L'utilitat neta obtinguda en 1930 no va permetre repartir més que un dividend del 10 per 100. En aquest any no sols no s'han lograt ganàncies sinó que hi ha una pèrdua de consideració.